

Kitabın adı: Senin Kovan Ne Kadar Dolu

Yazarının adı: Tom Rath ve Mary Reckmeyer

Hazırlayan kişinin adı: Ece Simay Hamdioğlu – Elif Hamdioğlu – Yaprak Kara

Önyazı

Hepimizin görünmez kovası vardır. Kovanımız doluyken kendimizi çok iyi hissederiz. Boşsa kötü hissederiz. Ama çocukların çoğu (ve yetişkinler de) gün boyu kovanın dolu olmasının önemini kavrayamazlar.

Senin Kovan Ne Kadar Dolu adlı kitapta, Feliks gün içindeki etkileşimlerinin kovasını nasıl doldurup boşalttığını öğreniyor. Ayrıca, başkalarına söylediği sözlerin ya da davranışlarının onların kovalarını nasıl doldurup boşalttığını da fark ediyor.

Feliks sınıf arkadaşlarının, öğretmenlerinin ve akrabalarının kovalarını doldurmanın ne kadar kolay olduğunu öğrenirken siz de onu izleyin. Gün sona ermeden Feliks'in kova doldurmada ne kadar ustalaştığını göreceksiniz ve bu süreçte, bir başkasının kovasını doldurunca kendi kovanızın da dolduğunu öğreneceksiniz.

Senin Kovan Ne Kadar Dolu?

Küçük kardeşi yanına geldiğinde, Feliks kulesinin üzerine son yapı küplerinden birisini yerleştiriyordu. “Ben de seninle birlikte kule yapmak istiyorum” dedi kardeşi. Feliks, “Git başımdan! Sen çok küçüksün!” diye homurdandı.

“Ben büyüğüm” dedi kardeşi.

“Uzak dur! Devireceksin!” dedi Feliks.

“Dikkatli olurum.” Diye ısrar etti kardeşi.

“Git bebek oyuncaklarıyla oyna Anna” diye tersledi onu Feliks.

Çok üzülen Anna, elindeki bebeği savurdu ve Feliks'in yaptığı kuleyi devirdi.

Anna ağlamaya başlamıştı. Feliks bağırarak dedesini çağırdı “Dedee!”

Dedesi gelip Anna'yı kucağına alırken başını salladı ve “Feliks kardeşinin kovasını boşalttın” dedi. “Herkes gibi Anna'nın da görünmez bir kovası var. Boş olduğu zaman kendini kötü hissediyor. Dolu olduğu zaman da çok iyi hissediyor. Hiç kendi kovanın farkına varmadın mı?”

“Görünmez kova mı?” Hmmm... dedi Feliks.

Feliks bazen dedesinin şaka yapıp yapmadığını anlayamıyordu.

Ama ertesi sabah uyandığında, kova oradaydı. Başının üzerinde küçük, gri renkli bir kova sallanıyordu.

Feliks kahvaltı için aşağıya indiğinde annesinin acelesi vardı. “Bu sabah bir toplantım var, hemen evden çıkmam gerek.” Dedi. Bu sırada Anna'nın saçını toplamaya çalışıyordu. “Anna, kımıldama!”

Feliks mutfakta, yukarıdaki dolaptan kahvaltı için tahıl gevreğini almaya çalışıyordu. Feliks'in ayağı kaydı ve çikolatalı tahıl gevreği yere saçıldı.

“Feliks!” diye bağırdı annesi. “Ona uzanmak için tabureyi kullanmalıydın!”

Feliks kovanının tıp tıp ettiğini ve iri, görünmez damlaların dışarı döküldüğünü duyabiliyordu.

Tıp. Tıp.

Anna, “Ha! Ha!” diye gülererek yerdeki tahılları pabucuyla ezmeye başladı.

Tıp.

Annesi, “Süpürgeyi al ve otobüsünü kaçırmadan önce bunu temizle!” diye oğlunu azarladı.

Okul otobüsünün kornası çalarken, Feliks çikolatalı tahıl gevreğinin son kırıntılarını da temizledi ve son yaban mersinli çöreği aldı. Ama daha ilk ısırığı almamıştı ki köpeği bir sıçrayışta çöreğini elinden kaptı.

Tıp.

Okul otobüsüne bindiğinde, arkadaşlarından biri “Hey, Feliks’in sırt çantasına baksanıza! Bebek kardeşimin de aynen böyle bir çantası var!” diyerek onunla dalga geçti.

Tıp.

Okul koridorunda yürürken Feliks, bir grup öğrencinin kendisi hakkında fısıldaştığını gördü. “Şşşş... şu Feliks var ya... şşşşşşşşşt.”

Tıp.

Bir başka arkadaşı Feliks’e çarptı ve “Dikkat etsene! Şapşal!” diye kaba bir şekilde tersledi Feliks’i.

Tıp.

Henüz sabahtı ama Feliks’in kovası neredeyse boşalmıştı. Feliks çok mutsuz ve sinirli hissediyordu kendini.

Sınıfa giren arkadaşlarını izlerken gizlice sendelemelerini ve düşmelerini umut etmeye başladı.

Kovanızın boş olması işte böyle bir duygudur.

Feliks sırasına yığıldı ve kötü bir şey daha olmasını beklemeye başladı. Öğretmeni yavaşça Feliks’e doğru yürüyerek bir kağıt uzattı. Feliks’in bakacak gücü bile kalmamıştı.

Öğretmeni “Feliks, harika bir öykü yazmışsın. Lütfen sınıfla paylaşır mısın?” dedi.

Feliks gülümsedi ve kocaman bir damlanın dosdoğru kovanının içine damladığını hissetti.

ŞAP!

Feliks okumaya başladı; “Evcil bir hayvan isteyen Giganotosaurus. Yazan: Ben. Feliks”

Sınıf sessizleştii. Arkadaşları dinlerken doğru yerlerde güldüler ve korkutucu bölümlerde “Ahhhh!” diye iç çektiler.

Feliks son bölümü de okuyarak “Bitti” diye öyküsünü sonlandırınca, herkes, hatta Feliks’in sıra arkadaşı olan ve dinozorlardan pek hoşlanmayan Emili bile alkışladı.

Feliks kovanın içine bir sürü damlanın düştüğünü hissetti.

Şap! Pıt! Plink! Şap!

Belki de günü pek de kötü geçmeyecekti.

Feliks beslenme saatinde, çantasında annesinden “Seni seviyorum” yazan bir not buldu.

Şıp!

Spor dersinde “Bugün takım kaptanları Veronika ve Feliks” dedi öğretmen.

Şıp!

Resim dersinde Feliks büyük siyah benekleri olan bir hayvan çizmişti. Öğretmeni “Güzel bir inek olmuş.” Dedi. Feliks gülümseyerek, “Bu inek değil ki, köpek.” Dedi. “ah! Burada renkleri güzel kullanmışsın Feliks.” Diyerek onu takdir etti.

Şıp!

Çıkışta bir arkadaşı çantasını göstererek “Ne güzel bir Atom Karınca sırt çantası böyle.” Dedi.

Şıp!

Öğleden sonra Feliks’in kovası hemen hemen doluydu.

Ders arasında çevresine bakınca dedesinin haklı olduğunu fark etti; herkesin bir kovası vardı.

Feliks elindeki kitapları düşüren öğretmenine yardım etti. Hem öğretmenin hem de kendi kovasına bir damla daha eklendi.

Şıp! Şıp!

Oyun sırasında topları kaçan arkadaşlarına toplarını yakalayıp onlara geri attı. “İşte topun. Yakala!” “Sağol arkadaşım.”

Yine hem kendi kovası, hem arkadaşlarının kovaları doluyordu.

Şıp! Şıp! Şıp!

Okula yeni başlayan çocuğu tek başına görünce gidip yanına oturdu. “Merhaba, benim adım Feliks. İlk günün mü?” “Evet. Benim adım da Emir.”

Şıp! Şıp!

Tuhaf olan şeydu: Ne zaman başka birisinin kovasına bir damla düşmesine yardım etse, kendi kovasına da bir damla düştüğünü fark etmişti.

Feliks okuldan sonra koşarak eve girdiğinde, “Haklıymışsın dede! Benim de bir kovam var! Nasıl dolup boşaldığını da biliyorum!” diye bağırdı coşkuyla.

Sonra Anna'nın kolu kopmuş bebeğini gördü. Bebek Anna'nın elinde, kolu ise köpeğinin ağzındaydı. Köpeğini neredeyse "Kötü köpek!" diye azarlayacaktı.

Sonra düşündü; köpeklerin de görünmez kovaları olabilirdi.

"Bebeğin iyi olacak Anna" dedi Feliks. "Annem onu tamir eder...O zamana kadar yapı bloklarımınla dünyanın en yüksek kulesini yapmama yardım etmek ister misin?"

Ve birlikte kuleyi yaptılar.